

Mircea PLATON

CE-A MAI RĂMAS DE APĂRAT

Prolog

Ce-a mai rămas de apărat? / 7

Partea întâi.

România în context global: Elita de dumping / 15

- De la „Imperiul Răului” la „Imperiul nevăzut”: UEuropa și noi / 17
- Expertul și geniile / 21
- Confiscarea copiilor / 24
- Tactica sistemului de învățământ pârjolit / 28
- Criza economică și criza de identitate / 41
- Economia de "servicii" a lui Herr Syrup / 44
- Putzi-clone / 52
- La loc telecomanda! / 65
- Europa lor și șomajul nostru / 71
- Simple întrebări despre nedreptatea timpului nostru / 77
- România, noul Israel? / 82
- Între Calvin și Pangloss / 85
- Butoiul cu pulbere al Europei / 90
- Chevron, Mandela și hoitarii libertății / 92
- Petrolul, nemții și americanii / 97
- Fața umană a sistemului / 102
- Resursele României și securitatea națională a altora / 104
- Breivik și globalizarea minciunii / 111
- În țara chiorilor, Orbanul e împărat / 117
- Ceață peste Gallagher. Europa, izolată / 121
- Corupția globală și corupția locală. Istории de deșteptat copiii (I). / 125
- Cum s-a făcut de-a ajuns Ion Iliescu presedintele României cu recoman-
darea lui Vladimir Tismăneanu, Istории de deșteptat copiii (II) / 132
- Elita aeropurtată / 145
- Elita de dumping / 156
- Cum învrăjbește România marile puteri / 163
- Despre cum onegeurile-dronă înăbușă gândirea democratică și creează
națiuni de unică folosință / 168

Ce e România profundă? / 211

Miorița, irozii și nerozii / 213

Normalitatea ca o pradă / 216

Ce e România profundă? / 222

Gânduri despre ortodoxul român, astăzi, în lume: împotriva teologiei de debara / 227

„Ortodoxia babelor” Tradiție și mijlocire sau Despre virtuțile eshatologice ale colivei, parastaselor și pășunismului / 240

Noi gânduri despre ortodoxul român, în lume, astăzi: despre câteva lucruri pe care le putem face / 259

Satul / 299

Satul românesc și mântuirea mecanică / 306

Elitele / 314

Pentru o politică la scară umană / 320

Micul întreprinzător / 325

Există politică de centru? / 333

Partea a treia.

Conștiința națională și statul reprezentativ / 337

Economia la scară umană și statul reprezentativ / 339

În linie dreaptă: Conservatorul Petru Th. Missir și statul reprezentativ / 359

Dan Botta: Vocația libertății cu Dumnezeu / 417

Kanonenfutter sau ce devin românii când nu sunt primejdioși / 433

Nicolae Iorga și demnitatea unui popor „apăsat” / 443

Mircea Vulcănescu și sociologia gustiană interbelică / 453

Națiunea în istoria europeană: realitate premodernă sau invenție modernă? / 463

Epifenomenul cultural românesc (o încercare de adaptare a triadei hegeliene la realitățile noastre) / 483

Gogoșica șefului de cuib / 494

Libertatea istoriei și istoria libertății la români: radiografia „Anatomiei unei catastrofe” / 511

Economia de piață și minciuna de subzistență / 521

Partea întâi.
**ROMÂNIA ÎN CONTEXT GLOBAL:
ELITA DE DUMPING**

De la „Imperiul Răului” la „Imperiul nevăzut”: UEuropa și noi

I

Din ianuarie 2007, de când România a devenit membră a Uniunii Europene, corupției băștinașe i s-a adăugat corupția europeană. Rețelele mafiote care conduc România fură acum dintr-un buzunar mai mare. Pe lângă bugetul statului, pot accesa acum „fondurile comunitare”. „Elita” politico-intelectuală a țării (partidele și oamenii președintelui), deși pretinde că e de „dreapta”, a devenit, cu rare și secvențiale excepții, gardianul ideologic al noii ordini. Discursul eurosceptic e considerat ilegitim, periculos, fantezist sau demagogic. Chestiuni de amănunt se pot discuta, ni se sugerează, dar în nici un caz nu se poate pune în discuție proiectul UE. Nu avem o opoziție față de abuzurile megastatului UEuropean, ci doar „disidenți”: oameni care nu contestă UE, ci vor doar un EUroconformism cu față umană, așa după cum au vrut, ei sau părinții lor, un comunism cu față umană.

Trebuie să ne întrebăm dacă, prin aderarea la UE, mafia politico-ideologică din România nu a primit, în loc de lovitura de grație, un balon de oxigen. Trebuie să ne întrebăm dacă, dincolo de cifrele vehiculate pe hârtie, prețul plătit de România nu e mai mare (nu doar financiar, ci și cultural, simbolic) decât beneficiile. Sigur, unele mănăstiri ardelene au „accesat cu succes fondurile SAPARD”. Dar doar corupția generalizată a clasei politico-ideologice din România ne-a făcut dependenți de „fondurile SAPARD”. Nu putem socoti „accesarea fondurilor SAPARD”, oricât de utilă în context, coloana verticală a politicii și identității naționale românești. Prioritatea ar trebuie să fie nu „accesarea fondurilor SAPARD”, demnă de laudat, ci construirea unui climat cultural/ teologic/ politic care să ne permită selectarea unei clase politice responsabile, care să-i poată ajuta pe români să ducă o viață liberă, demnă și ferită de ispita de a-și vinde sufletul pentru a avea ce pune copiilor pe masă, sau de a-și abandona copiii pentru a le putea trimite, din UE, bani de rechizite școlare.

E deci necesar să discutăm la ce anume am aderat atunci când am aderat la UE. Unii analiști politici, adică oameni care scriu cu dosul la interesele naționale, argumentează că „90% din *vulgus*” au vrut să adere la UE în 2007. Acestora li s-ar putea obiecta că 88% din români l-au votat pe Ion Iliescu în 1990. Și că, într-adevăr, ambele campanii electorale au avut același grad de transparență. Românii au fost la fel de informați în privința UE pe cât au fost de informați în privința lui Ion Iliescu. În ambele cazuri, opoziției nu i s-a dat „timp de antenă”. Edificator în acest sens e și puținătatea cărților sau materialelor critice la adresa UE apărute la editurile mari sau în ziarele de mare tiraj.

Din rândul cărților netraduse la noi face parte și lucrarea lui John Gillingham, *Design for a New Europe*, Cambridge, Cambridge University Press, 2006. John Gillingham e profesor de istorie la University of Missouri at St. Louis și autorul a numeroase lucrări despre istoria Uniunii Europene. În *Design for a New Europe*, Gillingham arată că UE e de fapt captiva unei birocrății corupte, iresponsabile politic sau fiscal, închise și răzbunătoare cu cei care îndrăznesc să atragă atenția asupra neajunsurilor ei. Rupți de țările din care au venit, dând socoteală doar șefilor direcți, care își conduc departamentele ca pe niște domenii feudale (baroni nu locali, ci comunitari), izolați unii de alții și mediocri, funcționarii comunitari constituie o castă mafiotă care are privilegiile unei elite, fără a avea și talentele sau obligațiile ei: „Acești oficiali câștigă până la 300.000 de dolari pe an, plătesc taxe de până la 16% din salariul de bază și câștigă de trei ori mai mult – și în cazul țărilor mai sărace, cu mult mai mult – decât omologii lor naționali. Până și beneficiile sunt mai bune. Ele includ sporuri în bani gheață (16%) pentru că trăiesc în străinătate, ajutoare pentru chirie și creșterea copiilor (200 de dolari pe lună plus 2% din salariul de bază), școală particulară gratuită pentru copii (până la 8.000 de dolari până la vârsta de 25 de ani), bonusuri pentru a deveni părinte (până la 5.000 de dolari de copil, pe an), plata cheltuielilor de mutare și de instalare. Asigurarea medicală e generoasă, și pensiile sunt de până la 70% din salariul cu care ies la pensie. E un venit pe care un director de corporație multinațională l-ar putea invidia și pe care aproape nimeni nu ar vrea să îl piardă. Acest fapt explică poate

ceea ce se numește la Comisia Europeană 'conspirația politeții': corb la corb nu-și scoate ochii".

Rezultatul acestei culturi e persecutarea oricăror funcționari onești, care au încercat să-și facă datoria. Gillingham discută nenumărate cazuri de revizori contabili sau de investigatori OLAF care au fost concediați sumar, ba chiar acuzați de „fascism”, de „Gestapovism”, pentru îndrăzneala de a încerca să dea de urma banilor dispăruți din conturile europene sau de aplica o disciplină fiscală. Descriind corupția din sânul birocrăției europene, euro-parlamentarul Jens-Peter Bonde spunea că: „Nu e vorba de un escroc, de doi, sau de cinci, ci de un întreg sistem paralel de finanțare”.

Din nefericire, corupția financiară e reflectată și dublată de corupția politică, și aici Gillingham aduce numeroase dovezi care arată natura dictatorială a proiectelor UE. Uniunea Europeană, arată Gillingham, e un „empire by stealth”, un imperiu pe furiș. Politica făcută în numele Europei, arată Gillingham, „e susținută de forță, dar nu e acompaniată de responsabilitate”. De aceea, vorbind despre o posibilă forță militară a UE, Gillingham se întreabă: „Cum pot europenii – care nu pot să controleze nici măcar acțiunile eurocraților civili – să controleze un viitor establishment militar protejat de legi referitoare la secretul operațiunilor și susținut de o industrie militară multinațională lipsită de competiție și de deschidere față de public?” În acest sens deci, vocile care cer o forță militară UEuropeană, în condițiile în care nu există o națiune europeană și niște reguli clare referitoare la cine controlează și față de cine e responsabilă această forță armată, sunt voci periculoase pentru libertatea cetățenilor europeni.

Spre deosebire de guvernele naționale, UE e o „entitate sui generis care nu e responsabilă în fața nimănui”. De aceea, după cum spunea profesorul de la Oxford Vernon Bogdanor, „Europa dă naștere celui mai periculos dintre divorțuri – cel dintre clasa politică și popor”. În condițiile în care noi, în România, avem deja un astfel de divorț, e legitim poate să ne întrebăm cum anume ne va putea ajuta integrarea în Europa, în urmă căreia ne vom alege cu un nou șirag de birocrăți îmbuibăți și disprețuitori la gâtul României. Cum ne va ajuta deci să responsabilizăm clasa politică

românească? Cum va ajuta integrarea într-un organism parazitat de corupție, mafie și iresponsabilitate fiscală și politică să vindecăm clasa noastră politică de aceste defecte?

Întrebarea devine cu atât mai acută cu cât, dacă luăm în considerare soluțiile propuse de liderii UE pentru rezolvarea problemelor politice și economice, ne dăm seama că ne paște despotismul luminat. Astfel, Gillingham ia în discuție proiectul socialistului Dominiăue Strauss-Kahn, fost ministru de finanțe al Franței. Sub titlul de „Raport asupra Mesei Rotunde despre un Proiect Viabil pentru Europa de Măine”, Strauss-Kahn propunea în 2003 următoarele: „Conștient că un *demos* european nu există încă, Strauss-Kahn nu se așteaptă ca proiectul său să fie popular. Pentru a modifica opinia publică, el susține intensă aplicare a ‘metodei comunitare’. Aceasta presupune dublarea bugetului european, înființarea de avanposturi locale și regionale care să monitorizeze și dirijeze un vast program de educație politică, să organizeze mass-media ‘pan-europeană’, să introducă cursuri obligatorii de îndoctrinare UEuropeană în programa învățământului secundar, să finanțeze partidele politice europene și să le rezerve locuri în Parlamentul European. Procesul de fabricare a unui *demos*, care se așteaptă să dureze 20 de ani, ar trebui să înceapă, susține Strauss-Kahn, cu adoptarea noii Constituții Europene”. Respinsă prin referendumuri, Constituția Europeană va fi introdusă pe ușa din spate, pe furiș, de agregatul franco-german care domină UE. După cum notează Gillingham, proiectul lui Strauss-Kahn e „manipulator, autoritar; și consecințele lui ar fi distopice”.

Citind aceste rânduri nu pot să nu mă întreb dacă îndârjirea „elitei” noastre de a susține Constituția Europeană, chiar cu prețul manipulării, precum și actualul zel pro-EUropean al elitelor noastre și al cicisbeilor ei nu face parte din activitatea unor „avanposturi” eurocrate de genul celor prevăzute de Strauss-Kahn. Dă, oare, „elita” românească, o mână de ajutor la fabricarea, în 20 de ani (termen drag și lui Silviu Brucan), unui *demos* european? Se simte oare „elita”, plătită din banii contribuabilului român, dezlegată de obligații față de statul și față de poporul român pentru că și-a asumat obligații față de un imperiu nevăzut și față de

un *demos* care nu există? Se închină, oare, elita românească, la năluci?

Conform lui Gillingham, singura șansă de succes a Europei nu e în direcția elitismului dirijist și corupt, ci în direcția unei mai mari implicări a cetățenilor în viața politică națională și continentală, înspre democrație, înspre respectarea voinței cetățenilor. Dirijismul elitist a funcționat atât timp cât UE a fost un club economic al țărilor bogate. Dar modelul autoritar nu poate funcționa în condițiile în care UE vrea să devină un superstat implicat în alterarea identității cetățenilor lui. Direcția Europei trebuie să fie înspre libertate, nu înspre eurosocialism dirijist. Și libertatea merge mână în mână cu responsabilitatea. Un sistem politic iresponsabil produce sclavi: și la vârf, și la bază, manipulați de oamenii-butoane din avanposturi.

Cartea profesorului John Gillingham, curajoasă, dolidă de informații, percutantă analitic și memorabilă în finețea tușei portretistice (de la Tony Blair, la Silvio Berlusconi, Romano Prodi sau Gerhard Schroeder, nimeni nu scapă), ar merita tradusă și folosită ca bază de discuție asupra integrării europene a României. Nu de alta dar, abia ieșiți din „Imperiul răului”, nu vrem să petrecem următorii 45 de ani în deșertul „Imperiului nevăzut”, așteptându-i pe „tătari”.

*

Expertul și geniile

Experții în educație ai Uniunii Europene pun criza societății românești pe seama „cultului geniilor”. Conform profesorului Robert D. Reisz,³ modelul întregului învățământ românesc e Eminescu și, prin el, o anumită imagine a „creatorului vag paranoid și asocial”. Mitologia geniului, scrie profesorul Reisz amintindu-mi de *Personalitatea autoritară* a lui Adorno, dă loc în domeniul social-politic „nevoii unui conducător charismatic, mesianic și autoritar”. Mitologia geniului merge așadar mână în mână cu

³. http://www.adevarul.ro/andrei_plesu-opinii/O_noua_revolutie_cul_turala_7 _22_2047796.html

fascismul. Într-o societate cu adevărat democratică, scrie profesorul Reisz, școala ar trebui să „producă cetățeni” și „persoane normale, bine integrate social”, adaptate „mediocrității vremurilor”. Trebuie, îndeamnă profesorul Reisz, să se reabiliteze normalitatea, definită în termeni de „medie”, de „pași algoritmici” și de „predictabilitate a acțiunilor”. Excepționalismul e păgubos și, de aceea, profesorul Reisz cere schimbarea formelor pentru a obține modificarea fondului: „Nu cerem să se schimbe mentalitățile înainte de a se schimba formele, căci așa ceva este imposibil, cerem tocmai să se schimbe formele, ceea ce se poate face prin transformări ale cadrelor curriculare și ale pregătirii pedagogice, astfel încât acest păgubos cult al excepționalismului și al genialității să dispară din sălile de clasă”. Opiniile profesorului Reisz nu sunt cele ale unui simplu particular, ci ale unui expert implicat direct, în calitate de membru în felurite comitete de cercetare sau diriguire a învățământului, în reforma educației. De aceea, merită să facem câteva observații.

Mai întâi că nu doar cultul geniului poate avea reflexe politice autoritare, ci și cultul normalității definite ca medie, ca adaptare. Orice geniu autoritar la vârf are nevoie de o masă obedient-omogenă la bază. Adaptabilitatea perfectă, socializarea pe bază de conformism duce la o societate de mase perfect maleabile în mâna „geniului” care știe cum să le programeze, cum să scrie și să introducă în sistem algoritmi autoritari necesari.

De aceea, normalitatea nu poate fi definită ca medie. Normalitatea nici nu e un rezultat al cultului mediei și mediocrității. Dacă ar fi așa, România ultimilor 60 de ani ar fi fost o Românie normală. Dar nu e. De ce? Pentru că toată lumea se adaptează, toată lumea se descurcă și toată lumea urlă cu lupii. Ce lipsește societății românești? Nu adaptabilitatea mediocră, ci curajul și deprinderea de a face nu ceea ce „face popa, ci ceea ce spune popa”. Cu alte cuvinte, societatea românească suferă din cauză că i s-au distrus modelele și deprinderea de a emula, de a urma aceste modele. Acesta e rolul școlii: nu de a „produce” cetățeni (astăzi pionieri, mâine consumişti), ci de a educa oameni întregi.